

Ե Ր Ե Ք Ե Ր Պ

I.

ԳԱՐՈՂԻՆ, ԳԱՐՈՂԻՆ, ԳԱՐՈՂԻՆ

Գլուխս կ'իյնայ ծաղիկներուն ու երազանքն
իր բերուն՝ ինձ կը տանի՝ :

Կանաչագեղ հորիզոններն համբուրող սա
կապոյտը փաղցրանհուն, ամպերու սա ցար-
ցնւած դողդոջ գնացքը դէպի հեռու անծանօթ-
ներն անբռնական :

Յաւերժական վտակները գլգլան՝ ուռի -
ներու ստուերափակ խորունկէն, գգուանքը
մեղմաշունչ հովերուն, սօսաւիւնը երիտասարդ
նիւղերուն, թռիչքը փոքրիկ բերուն՝ երկնա-
կապոյտի մաքուր կամարէն :

Սարսուռը որ կը բրբռայ ծառի անհուն-
ներէն վար ու արեգակի հրաշոգեղէն, որ կը
բարձրանայ պուրակներէն, ծմակներէն, ծա-
ղիկներու շուրթերէն :

Տարփանքը՝ որ կը թափի լիառատ գգուան-
քով, հուր համբոյրներով, որ կը ցանկ արբե-
ցումը ինքնամոռաց՝ հողին ու ջուրին, փարին,
կանաչին :

Ո՛չ կանչ, ո՛չ մրմունջ, թո՛ղ ծաղիկներուն
իյնայ գլուխս ու երազանքն իր բերուն՝ ինձ
տանի՝ :

Ինչպէ՛ս ըսել, ինչո՞ւ երգել, երբ լիենչիւն
ու դաշնաճայն, փաղցրատարած ու անդորր ,
մայր բնութիւնը կ'երգէ՝ :

Երբ նիչերէն, բրբիռներէն, կարկաչնե-
րէն, կանաչներէն, լոյսերէն, բոյրերէն՝ կը
բարձրանայ լիաբո՛ւռն, համայնատա՛ր, յոր-
դահոս՝

Գարո՛ւն, գարո՛ւն, գարո՛ւն :

II.

ՍԻՐԵՐՊ

Աչերդ հո՛ւր, շուրթերդ նո՛ւռ,

Կայծերո՛ւ աղջիկ .

Ինծի ի՞նչ վիշտը .

Ես կը փախմ նռնենիի պարտէզներէն

բոսորագեղ՝

Քեզի համար հիր ծաղիկներ՝ կը փաղեմ :

Մագերդ անհո՛ւն, բոյրդ գարո՛ւն,

Բոցերո՛ւ աղջիկ .

Ինծի ի՞նչ կեանքը .

Ես կ'ըսեմ ինձ՝ փսան տարին արդէն անցաւ .

Անգամ մ'ալ այսպէս, անգամ մ'ալ այսպէս՝

ու ես չկամ :

Ես կ'ըսեմ ինձ .

Ի՞նչ կայ նշմարիտ ... Սէ՛րն է գեղեցիկ,

Երգը նագանփիդ, կարկաչը ձայնիդ,

ձերերդ ցնորփ՝

Աստղերո՛ւ աղջիկ .

Սիրտդ արփի՛, սէրդ գինի՛ .

Ինծի ի՞նչ մահը .

Ես կը վազեմ նռնենիի այգիներէն արեգնագեղ,

Գանգուրներս ծաղիկներով եւ հողիս լի՝

ցնծումով՝

Դէպի աղբի՛ւրը անմահ՝ վարդաբոսոր

շուրթերո՛ւդ :

III.

ՊԱՐՏԻՉՊԱՆ

Ծմականերէն, գոգոռալէն, առունե՛րն եմ
կը վագեմ. սեպ ժայռերը հարուածելով խեն-
քօրէն՝ կը վագե՛ն.

Բայց այն առուն որ իմ պարտէզը կուգայ,
այն կարկաչուն կապոյտ առուն որ ծառերուս
ջուր կուտայ՝

Օրհնուա՛ծ լինի:

Մթագնած, կուտակուած ամպերու երկին-
քէն՝ արշալոյսը ոսկի ափով լոյս չի բաշխեր.
Բայց ծաղիկներուս արտասուալի աչերուն՝

երբ կապոյտէն վար, արեգակը վառ, իր հրե-
ղէն արգասաբեր համբոյրները հեղեղէ՝

Օրհնուա՛ծ լինի:

Անցորդները կ'անցնին մտազբաղ ու մտա-
ցիր. այգիիս քովէն, փոշոտ ճամբայէն, ան-
ցորդները կ'անցնին.

Բայց անծանօթ անցորդը որ պարտէզիս
դուռը բախէ, ու ափ մը ջուր, փունջ մը ծա-
ղիկ, կամ ծառերուս շուքերուն տակ քիչ հան-
գիստ խնդրէ՝

Օրհնուա՛ծ լինի : (1)

ՌԱՖԱԷԼ ԶԱՐԴԱՐԵԱՆ

(1) Այս բանաստեղծութիւնները քաղուած են « ԴՈՒ ՆԻ ՆՍ » տիտղոսով արձակ քեր-
թուածներու հատորէ մը որ լոյս կը տեսնէ ի մօտոյ:
Ծ. Խ.